

A férfi és a nő helyzete a társadalomban teljesen egyenrangú volt. Nyoma se volt a barbár ideának, hogy a férfi minden, az asszony semmi.

Általában véve, a nők nem voltak alsóbbrendűek a férfiaknál, sem testileg, sem szellemileg, sem erkölcsileg. Bátorságuk elismert és többször kitüntették magukat a csatamezőn.

Fényes alkotásaik révén az irodalom világában is kitűntek. Erkölcsi színvonaluk fölötté állt minden gáncsnak és általános tiszteletet szerzett nekik. Lényük szeretetreméltósága szelídítőleg hatott az erősebb nemre.

A japán nő tavasza volt ez, mikor virágozhatott szabadon, erős és áldásos befolyást gyakorolva a régi Japán életére.

Buddha és Konfucius tanainak elterjedésétől kezdve azonban gyökeresen megváltozott a nő helyzete. Japán nagy klasszikus műveiből néhányat asszonyok írtak. A két említett vallás térfoglalása után a nők egyideig még megőrizték befolyásukat, de a mikor az új vallás törekvése érvényre jutott, a nők az addig elfoglalt helyzetükből fokenként kiszorultak. A teljes jelentéktelenségbe sülyesztették őket.

A vallás befolyásával egyenlő lépésben haladt az asszony elnyomatása,

Az asszonyokat teljesen elhanyagolták és végül megtiltották nekik otthonuk határait túllépni. A nőnevelés ezután a varrás, szövés, főzés és a tea felszolgálásának művészetére, a virágok ápolása és az írás, olvasás elemeire szorítkozott. Intellektuális nevelésük teljesen megszűnt; erkölcsi nevelésük a háromszoros engedelmesség hírhedt tanának folytonos ismétléséből állt. Föltétlen engedelmességet követeltek a nőktől gyermekkorában szülei, a házasságban férje és agg korában fiai iránt.

Az asszony nyomasztó [körülmények közt élt és látszólag semmi reménye sem volt a fölszabadulásra.

De mikor a legújabb korban megkezdték a nevelés reformálást, teljes mértékben kibontakozott a nőnevelés reformjának szüksége is. Mindenütt különböző fokú iskolákat nyitottak meg, úgy a fiúk, mint a leányok számára.

Azonban mi nem akarunk – írja a japán tudós – a külföldi misszionáriusok hibájába esni, nem akarjuk átvenni idegen országok rendszerét, hanem ezeket a rendszereket saját szükségleteinkhez akarjuk szabni.

Mi vissza utasítjuk a hazafias bigottságtól vezetett, korlátolt gondolkodású emberek rendszerét. A nőt nem csak mint nőt kell nevelni, hanem mint a társadalom tagját, és mint polgárt. Én ellene vagyok bizonyos vallásos népek rendszerének, akik egy külön vallásban akarják nevelni tanítványaikat, akik a nevelést mint csalátket használják, hogy általa az ifjúságot megnyerjék a saját vallásuknak.

A JAPÁN NŐNEVELÉSRŐL.

Írta: BARAND MARGIT, Susak.

Milanóban, a Casa Palestrini kiadásában egy könyv (Il Giappone descritto dai giapponesi) jelent meg Japánról, melynek legérdekesebb fejezeteihez tartoznak azok, melyekben a japán férfi nyilatkozik a japán nőről.

Finzo Naruse, a japán női egyetem tudós tanára, a következőket mondja honfitársnőiről:

„A régi Japán életben nagy és jelentőség-teljes szerepe volt a nőnek, kivált Buddha és Konfucius tanainak beözönlése előtt.

A nevelésnek nincs joga ahhoz, hogy ellensége legyen bármely vallásnak, sem ahhoz, hogy tanítsa, vagy terjessze”.